



س ر م ق ا ل ه

گذرگاه هنری تابستان

آغاز هر تابستان، پایان شور و حال مدرسه و فراغت یافتن از مقررات و ضوابطی است که نوعی رهایی و آرامش نسبی را برای دانش‌آموزان فراهم می‌کند. معمولاً این آرامش و رهایی روح، فرصت بسیار مغتنمی را برای ایجاد گرایش به هنر مهیا می‌سازد. تجربهٔ سالیان تدریس نشان می‌دهد که دانش‌آموزان نقشه‌های زیادی برای کیفی کردن تعطیلات تابستان در سر می‌پرورانند. حال اگر گرایش و ذوق دانش‌آموزان را با برنامه‌ریزی و مدیریت صحیح اوقات فراغت و ایجاد امکانات لازم همراه کنیم، تابستانی مؤثر و خاطره‌انگیز فراهم می‌شود. به همین سان باز تجربه ثابت کرده که بخش قابل توجهی از اوقات فراغت تابستانی بهترین فرصت برای آموزش هنرهای تجسمی است.

در واقع اگر در طول نه ماه مدرسه، آموزش رسمی هنر دنبال می‌شود، در تابستان با فراهم شدن بسترهای آموزشی غیررسمی هنر، فرایند آموزش، شکل تکمیلی خود را پیدا می‌کند؛ البته با این تفاوت اساسی که در تابستان تمرکز و دقت نظر آموزشی در موارد مورد علاقه مثل هنر اثر خیره‌کننده‌تری بر جای می‌گذارد و یافته‌ها و دستاوردهای هنری دانش‌آموزان در این فصل به سرمایه‌ای مهم در سال تحصیلی تبدیل می‌شود و جریان آموزش هنر با کیفیتی بیشتر به پیش می‌رود تا آن‌جا که دانش‌آموزان با تبحری که در کلاس‌های هنری تابستان و در طی یک دورهٔ زمانی کوتاه به دست می‌آورند، به مددکارانی برای معلمان خود در زنگ هنر تبدیل می‌شوند و این نکته مصداق‌های عینی زیادی دارد. بنابراین با این مقدمات لازم است دبیران و معلمان گرامی هنر در راستای تداوم بخشی و نهضت آموزش هنر، استفاده



رشد آموزش
دورهٔ نهم
شمارهٔ ۴
تابستان ۱۳۹۱



ویک پیشنهاد

مطلوب از فرصت طلایی تابستان را برای بچه‌ها یادآوری کنند. بازدید از نمایشگاه‌های هنری، موزه‌ها، شرکت در جشنواره‌ها و تورهای هنری از شیوه‌هایی است که در حکم «مدرسه نامرئی هنر» به وسعت دید بصری و افزایش سواد هنری می‌انجامد و گوشه‌هایی از فرهنگ، تاریخ و تمدن کشور دیرپای ایران را به ما می‌شناساند و این فرصتی است که استفاده نکردن از آن برابر با از دست دادن گوهر گرانبه‌ای وقت خواهد بود.

در کنار این نکته مهم، یک ضرورت دیگر تقویم‌دار کردن رویدادهای هنری در آموزش و پرورش است. مسابقات دانش‌آموزی از سطح مدرسه، منطقه، شهر و استان و در نهایت سطح ملی نیازمند زمان‌بندی مناسب و در کنار آن اطلاع‌رسانی و فضا سازی در محیط‌های دانش‌آموزی است. این نکته می‌تواند به پویایی و جنب و جوش بیشتر جریان آموزش هنر در مدرسه کمک شایانی کند و فرصتی را برای به‌بار نشستن فعالیت‌های هنری فراهم سازد. واقعیت این است که هرگونه فعالیت هنری از مسابقه تا مدرسه و یا جشنواره در منطقه یک گذرگاه فرهنگی و هنری محسوب می‌شود که ارتباط رخ‌به‌رخ خانواده هنر در آموزش و پرورش را به‌وجود می‌آورد و از این‌رو ویژگی مهربانانه هنر را بهتر عیان می‌سازد.

هم‌چنین در آن جایی که هنر به وسیله‌ای برای همدلی و هم‌زمانی تبدیل می‌شود، خاطرات خوش و ماندگاری را در ذهن دانش‌آموزان برجای می‌گذارد.

البته باید افزود که این‌ها تنها گوشه‌ای از دنیای لذت‌آفرین هنر است؛ چرا که هنوز گوشه‌های نزیسته و فرح‌بخشی در آن وجود دارد که باید با کسب تجربه بیشتر تحصیل شود.

سردبیر

